

paa en Talerstol, og det utrolige hændte, at Ryttergeneralens fejrede Datter, der havde været selve de kongelige Prinsessers Legekammerat, skænkede denne Folkets Mand sin Kærlighed og tappert ofrede ham sit Rygte i det ganske Amalienborg-Kvarter, ja tilsidst hellegede ham sit hele Liv. Og det skønt Enslev langt fra altid havde vist sig taknemlig for hendes Opofrelse, endmindre paaskønnet hendes Trofasthed, der tværtimod ofte var faldet ham til Besvær. Efter at hun var gaaet i Frø, havde han tidt ønsket at kunne ryste hende af sig, og han behandlede hende nu nærmest som et gammelt Tyende. Men i Virkeligheden kunde han slet ikke undvære hende, fordi hun efterhaanden var bleven det eneste Menneske, som han fuldt ud stolede paa.

Da Døren til Sovekammeret endelig gik op, og Asmus Hagen kom ind, gled hun ham imøde fra den anden Ende af Stuen i sin ejendommelige Musvaageflugt og greb hans Arm.

»Hvordan staar det til? Sig mig Sandheden, Professor Hagen! Jeg taaler at høre den.«

»Kære Frøken, der er ikke allermindste Grund til Ængstelse. Det er jo et ganske almindeligt Tilfælde.«

»Mener De, han kan være kommen over det imorgen . . . eller senest iovermorgen?«

»Er det saa magtpaaliggende?«